

MARSKALKSTAFFEL, märsschalkstäffl, m. 2. pl. — *tafflar*. Hofstaffel för gäster, som icke spisa vid konungens bord, och der en hofmarskalk eller kammarherre är värd.

MARSKEN, mär-schén, n. 3. Se *Mareld*.

MARSKOG, m. 2. Skog, bestående af vresiga dvergräd och buskar.

MARSTRANDSARBETE, n. 4. (fig. fam.) Ganska plågsamt och svårt arbete.

MARSVIN, n. 5. (t. *Meerschwein*) Djur af Gnagarne, omkring 7 tum långt, nästan utan svans, till färgen rödgrått; skriker som ett svin; finnes i Amerika. *Cavia Cobaya*.

MARSÖL, n. sing. Öl, brygd i Mars månad.

MARTALL, mär-täll, f. 2. Artförändring af tall, med låg stam och mörk bark, i myror.

MARTER, märtr, m. 3. 1) Plåga, som en marterad person är underkastad. — 2) (fig.) Ytterlig plåga, pina. — Bildar sammansättningen *Själsmarter*.

MARTERA, v. a. 1. 1) Plåga med pinoredskap, antingen till straff eller för att aftvinga be-kännelse. — *Marterande*, n. 4. o. *Martering*, f. 2.

MARTIALISK, marrtsiälisk, a. 2. Krigisk. — *Martialiskt*, adv.

MARTOFVA, f. 1. Sammantrasslad lock, som i stall om morgnarna stundom träffas på hästars manar. Tillskrives af vidskepelsen *Maran*. Deraf namnet *Polska m-n*, en utslagssjukdom i hufvudet, då håret hopstofvar sig.

MARTYR, märtyrr, o. martrýr, m. 3. (egentl. grek. ord.) 1) En, som med sitt blod lider för kristna läran. Blodvittne. *Dö som m. Bli m. för sin tro*. — 2) (i allm.) En, som lider för religion, dygd, rätt och sanning. — I feminin brukas någon gång *Martyrinna*.

MARTYRDOM, martrýrdómm, m. 2. Lidande, hvilket någon undergår såsom martyr.

MARTYRDÖD, m. 2. Död, hvilken någon lider såsom martyr.

MARTYRHISTORIA, f. 3. Historia om någon, som lidit martyrdöden för kristna religionen.

MARTYRISERA, v. a. 1. Göra till martyr. — *Martyriserande*, n. 4. o. *Martyrisering*, f. 2.

MARTYRKRONA, f. 1. (i kyrklig stil) Den himmelska segerkrona, som väntar en martyr för kristna religionen.

MARTYRLISTA, f. 1. Lista på martyrer för kristna religionen.

MARUGGLA, f. 1. (pop. o. fam.) Se *Mara*, 3.

MARVATTEN, n. sing. *Ligga i m., segla i m.*; säges om fartyg eller farkost, då de äro fulla med vatten.

MARÄNG, - ä'ng, m. 3. Ett slags bakverk af ägghvita och socker. *M-er* kallas äfv. Mödomar.

MAS, m. 2. (pop.) En, som går och släpar benen efter sig. Jfr *Dalmas*.

MAS, m. 2. (fr. *Masse*) 1) Smalare cylindrisk biljardkåpp, i hvars ena ända är anbragt en liten klots.

MASA, v. n. 1. (fam.) Gå och släpa benen efter sig, gå helt makligt.

MASA SIG, v. r. 1. (fam.) Med en känsla af vållust njuta den behagliga värmen ifrån eld eller sol. *M. sig vid brasan, i solen. M. sig i sängen*, ligga och njuta af sängvärmen. — *Syn. Badda sig*.

MASCHIN, m. fl., se *Maskin*, &c.

MASK, m. 2. I. Brukas i sing. äfv. kollek-

tivt. 1) a) Djur med kallt, hvitt blod, utan fötter och utan spröt, men oftast i stället med oledade trefvare eller känseltrådar och rörelseverktyg utan leder. *Läran om m-arna*. — b) (i inskränkt mening) För helsan skadlig intestinalmask. *Medel emot m.* — c) Se *Metmask*. — 2) Benämning på en del insekters larver, t. ex.: Kålmask. — *Ss. M-formig, -fri, -lik*.

MASK, m. 3. II. (fr. *Masque*) 1) En ansigtet liknande ansigtsbetäckning af papp, sammet, yax, o. s. v. *Hafva m. för ansigtet. Taga af m-en*. (Fig.) *Taga m-en af någon*, lägga dess falskhet i dagen. *Under vänskapens m.*, under sken af vänskap. — *Syn. Skräpukansigte, Larv*. — 2) (fig.) Person med skräpukansigte.

MASKA, f. 1. En till slinga tilldragen, bunden eller knuten tråd, isynn. på nät, strumpor och sticktyg.

MASKA, v. a. 1. (mindre brukl.) Göra maskor. *M. upp*, upptaga maskorna på något.

MASKERA (k hårdt), v. a. 1. (fr. *Masquer*) 1) Sätta mask på; förkläda. — 2) (fig.) a) Bemannla. — b) Dölja, skylla, skymma för, betäcka, betaga utsigten. — c) (krigs-k.) Genom uppställda trupper eller uppkastade skansverk dölja något för fienden. — *M. sig*, v. r. 1) Sätta mask för ansigtet. — 2) (fig.) Dölja sina tankesätt eller afsigter, förställa sig. — *Maskerande*, n. 4. [Masquera.]

MASKERAD, maskkerád (k hårdt) ell. maskkrád, m. 3. (fr. *Mascarade*) Samling eller sällskap af maskerade personer till förlustelse. [Masquerade, Maskrad.]

MASKERADBAL, maskkerádbál, m. 3. Bal, der de dansande äro maskerade.

MASKERADDRÄGT, c. 3. Drägt, som nyttjas vid en maskerad eller vid maskerader.

MASKERADKOSTYM, maskkerádkástým, m. 3. Se *Maskeraddrägt*.

MASKBO, n. 4. Bo, näste för maskar.

MASKDRIFVANDE, a. 1. Säges om läkemedel, som drifva mask.

MASKERING, f. 2. 1) Handlingen, då man maskerar. — 2) Sättet, huru person eller sak är maskerad. *En lyckad m.*

MASKFEBER, m. 2. pl. — *febrar*. Feber, förorsakad af mask i magen.

MASKFRAT, n. sing. Frat, förorsakadt af mask.

MASKFRÖ, n. sing. 1) De maskdödande fröen af växten *Artemisia santonica*. — 2) Sjelfva denna växt.

MASKHÅL, n. 3. Hål, förorsakadt af mask.

MASKIN, maschi'n, m. 3. (lat. *Machina*) 1) Hvarje redskap, som kan tjena att underlätta kroppars rörelse och att med ringa ansträngning af kraft besegra ett stort motstånd. Häftig. — 2) (fig.) a) Säges om människor, som äro blott viljelösa redskap. — b) (fam.) Förkastlig, dålig människa. *Det är en äkta m. En dum m.* — c) (fam.) Säges äfv. stundom i skämtsam mening om hvarjehanda föremål. — Skrifves äfv. *Machin, Maschin*.

MASKINERI, maschineri', n. 3. 1) Flera till ett ändamål förbundna eller använda maskiner tillsammansantagna. — 2) (på teatrar) Alla de för-rättningar, hvarigenom scenförändringar åstadkommas. Äfv. *Machineri, Maschineri*.

MASKINIST, maschini'sst, m. 3. En, som sköter ett maskineri. Äfv. *Machinist, Maschinist*.

MASKINLÄRA, maschi'nlä'ra, f. sing. Den